

**UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS DOMBOG**

**HØJESTERETS DOM
afsagt mandag den 5. december 2005**

Sag 59/2003

(2. afdeling)

Johan Møller Nielsen

(advokat Henrik Karl Nielsen, e.o.)

mod

Køge Kommune

(advokat Sune Fugleholm)

Biintervenient: Arbejdsdirektoratet

(kammeradvokaten ved advokat Sune Fugleholm)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 6. afdeling den 19. december 2002.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Peter Blok, Per Walsøe, Niels Grubbe, Lars Bay Larsen og Vibeke Rønne.

Påstande

Appellanten, Johan Møller Nielsen, har principalt gentaget sin påstand for landsretten og subsidiært nedlagt påstand om, at indstævnte, Køge Kommune, skal betale 9.865 kr. med procesrente fra sagens anlæg den 5. april 2001.

Køge Kommune har påstået stadfæstelse.

Anbringender

Johan Møller Nielsen har for Højesteret anerkendt, at tilbuddet af 13. april 2000 om aktive-
ring var i overensstemmelse med lov om aktiv social politik § 13, stk. 2, at han uden saglig

grund vægrede sig ved at deltage i aktiveringen, og at Køge Kommune derfor efter aktivloven var berettiget til at standse hans kontanthjælp med virkning fra juni 2000.

Til støtte for sin principale påstand har Johan Møller Nielsen herefter for Højesteret alene gjort gældende, at betingelsen om deltagelse i aktiveringstilbuddet – i hvert fald når der ikke ydes overenskomstmæssig løn og ret til ferie mv. – er i strid med grundlovens § 75, stk. 2, art. 4, stk. 2, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, samt art. 1, stk. 1, jf. art. 2, stk. 1, i ILO-konvention nr. 29 og art. 1 i ILO-konvention nr. 122.

Til støtte for sin subsidiære påstand har Johan Møller Nielsen anført, at det ved Østre Landsrets dom af 14. januar 2002 blev bestemt, at Køge Kommunes skrivelse af 13. april 2000 ikke opfylder kravene i lov om ansættelsesbeviser. Dette forhold burde kommunen i al fald senest den 1. juli 2000 have rettet op på, og tilbuddet om aktivering har derfor efter denne dato ikke været rimeligt, jf. aktivlovens § 13, stk. 2.

Supplerende sagsfremstilling

Der er til brug for Højesteret indhentet oplysninger om offentlig hjælp og aktivering mv. i Norge, Sverige, England, Frankrig, Holland og Tyskland.

Højesterets begrundelse og resultat

Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at der ikke er grundlag for at fastslå, at Johan Møller Nielsen i månederne juni og juli 2000 ikke fik tilbud om hjælp i overensstemmelse med grundlovens § 75, stk. 2. Dette gælder, selv om det tilbudte arbejde i individuel jobtræning på en række punkter, herunder med hensyn til lønnens størrelse, ikke skulle foregå på overenskomstvilkår.

Selv om Johan Møller Nielsens modtagelse af kontanthjælp var betinget af, at han deltog i den tilbudte aktivering, er der af de grunde, der er anført af landsretten, ikke grundlag for at anse arbejdet som led i aktiveringen som et tvangs- eller pligtarbejde i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i art. 4, stk. 2, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Af de samme grunde kan betingelsen om deltagelse i den tilbudte aktivering ikke antages at være i strid med forpligtelsen til at afskaffe tvunget eller pligtmæssigt arbejde i art. 1, stk. 1, jf. art. 2, stk. 1, i ILO-konvention nr. 29. Selv om arbejdet som nævnt på en række punkter, herunder med hensyn til lønnens størrelse, ikke foregår på overenskomstvilkår, kan aktivlo-

vens bestemmelser heller ikke antages at være i strid med den målsætning om ”at udarbejde og gennemføre en aktiv politik, der tager sigte på fremme af fuld og produktiv beskæftigelse på grundlag af frit valg”, som følger af art. 1 i ILO-konvention nr. 122. Hertil kommer, at ILO-konventionerne som anført af landsretten ikke er direkte anvendelige i dansk ret i den forstand, at de kunne føre til tilsidesættelse af aktivlovens bestemmelser om aktivering.

Johan Møller Niensens principale påstand kan herefter ikke tages til følge.

Ved Østre Landsrets dom af 14. januar 2002 blev det bestemt, at Køge Kommunes skrivelse af 13. april 2000 til Johan Møller Nielsen ikke var i overensstemmelse med ansættelsesbevisloven. Dette kan imidlertid ikke føre til, at tilbuddet om aktivering ikke var rimeligt for så vidt angår juli måned 2000. Johan Møller Nielsen kan derfor heller ikke få medhold i sin subsidiære påstand.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

Der er ved sagsomkostningsafgørelsen bl.a. lagt vægt på, at Køge Kommune har betalt 37.225 kr. for oversættelse af de indhentede oplysninger om fremmed ret.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal statskassen betale 100.000 kr. til Køge Kommune.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse. Sagsomkostningsbeløbet for Højesteret forrentes efter rentelovens § 8 a.

--0000--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 5. december 2005.

Helle Hansen

overassistent